

JAARGANG 2008 NUMMER 2

VRIE SCHUUNE GAZETTE VAN DE VIEZE GASTEN VEUR DE BRUGSE PUURTE

Ons Kommeere

SPECIALE BIJLAGE 'OPTOCHT' 18 mei

neem ons
GRATIS
mee

OnsKommeere
driemaandelijks buurtkrant van

schrijfclub van bij' DeVieze Gasten en

fotoclub van bij' DeVieze Gasten

Bij' DeVieze Gasten
Reinaertstraat 125 9000 Gent

Redactie & fotografie:
De Schuunschgreivers & Fixatief

Bijdragen:
Cindy, Corrie, Davy, Ellen, Els, Erik,
Greta, Inke, Inke, Inan, Marianne,
Marijke, Mark

Fotoredactie:
Dirk

Eindredactie:
Bart, Inan, Inke, Nathalie

Opmaak:
Karlos

Met steun van:

De wijk aan zet
bij
DE VIEZE GASTEN

EDITO

Brugse Puurters aller landen, verenigt u!

Ge kunt ziek worden, verslaafd, dakloos, ecofolisch, voorjaarsmoe, gefascineerd door fotografie, een weggeefwinkel beginnen, of een galerie, de buurt al jaren van schoenen voorzien, of van scheune kleren, en weet ge wat: het gebeurt allemaal in de Brugse Poort. En al deze mensen vertellen erover in deze Kommeere. Noem het lief en leed, het leven zoals het is in onze wijk.

En...je kunt een Op Tocht houden, met al die mooie en diverse mensen. Zoals beloofd: In het midden van deze Kommeere een warme aanbeveling om uw huizen uit te komen en elkaar te ontmoeten in of naast de stoet die op zondag 18 mei door de Brugse Poort zal trekken. In de aanloop naar Op Tocht kunt ge u al laven aan Festival De Theaterbom. Ge hoeft er niet eens voor naar het theater: De Theaterbom komt naar u toe en speelt van woensdag 14 tot en met zaterdag 17 mei 2008 in woonkamers, tuinen, op straten, op pleinen, in de kerk, op een woonboot, ... Vier dagen lang kunt u bij mensen thuis genieten van theater, muziektheater, muziek, kindervoorstellingen, film, dans en performances. En op de koop toe is Festival De Theaterbom volledig gratis!

Maar eerst en vooral: veel lees- en kijkplezier met deze Kommeere.

De redactie

Op de voorplaat: Medewerksters van de kringloopwinkel. Foto: Marc.

WE ZOEKEN MENSEN DIE WILLEN
MEESCHRIJVEN AAN HET VOLGENDE
NUMMER. INTERESSE? GEEF EEN SEINTJE!

TEGENKOMST

VERDRAAGZAAMHEID

verdraagzaamheid? weet ge wat verdraagzaamheid is?
voorbij een auto rijden zonder iets te zeggen of te doen!
dat is verdraagzaamheid
begrijpt ge me niet?
allee, daar staat daar nen dikke jaguar voor de school, half op het fietspad en pal op het zebra-
pad
en ik fiets voorbij zonder zelfs met mijn ogen te knippen! 't zit zo:

één:

't gaat over een jaguar! met daarin een jaguar madam! hoe komt ge aan een jaguar? met veel poen ja!

en hoe verdient ge veel poen? op de kap van de werkmens dat is nogal wies
neem nu een tijdje geleden, die wolfowitz, die voorzitter van de wereldbank,
die bank die zou moeten dienen om arme gebieden uit het slop te halen,
die is al niet echt koosjer
maar die pipo verdient er goed zijn brood en geeft dan zijn lief
(binnen het bedrijf, wat eigenlijk al niet mag, maar swat, de liefde nietwaar)
geeft dus dat lief een opslag van € 54000 per jaar zodat ze nu € 193000 verdient ipv 139000
twee cijfertjes wisselen, een boekhoudkundige truc zo oud als de straat, maar 't pakt,
zo'n bedragen, kunt ge u dat voorstellen? ik niet!

ge kunt er verdomme een dorp in darfur jarenlang eten van geven
en zij is dan maar een medewerkster!

en wat staat er in zijn garage: een jaguar! wedden?
ene met 20 inch velgen, want 19 inch is helemaal out

twee:

ze staat op het fietspad en op het zebra-pad! zonder te verpinken,
alsof dat daar haar privé-parking is
en 't school is juist uit, a ja, zij komt haar kleine oppikken
en uwe kleine, op zijn fietske, moet uitwijken, op de rijbaan
en de buschauffeur let even niet op, a ja, want in zijn bus is 't een beetje bagaar,
met al die scholieren die geen ouders hebben met jaguars,
en dan enfin, ik moet er geen tekeningetje bij maken zeker?

drie:

die school, waar haar kleine gaat! samen met al die andere kleinen
allemaal proper in grijs-wit uniform
en voor de rest geen kleur, snapt ge, geen kleur
ja een paar, die zijn dan geadopteerd
en dat in gent,
pas op, die kinderen kunnen daar niet aan doen natuurlijk,
maar 't klopt niet! snapt ge?

ziet ge, drie heel goei redenen om eens scheef naar die madam te kijken,
op het dak van haar kar te tikken, met een voorhamer,
om haar uit die bak te sleuren en ...

en toch fiets ik vrolijk "lasagna in den oven" fluitend voorbij en doe niets!
verdraagzaamheid zeg ik u!

Mark

Ons Kommeere | 3

DE KRINGLOOPWINKEL VAN DE BRUGSE POORT

VEEL MEER DAN GOEDKOPE SPULLETJES

Kringloopwinkels zijn de laatste jaren aan een echte opmars bezig. Voor studenten zijn het dé plekken om meubeltjes voor hun studentenkamer te kopen. Anderen vinden er dat ene unieke exemplaar om de huiskamer mee op te smukken.

Ons Kommeere: Wanneer is de kringloopwinkel hier gekomen?

Luc: 'Dat moet in 1999 geweest zijn. In dat jaar zijn we spullen beginnen verkopen langs de winkel, toen nog in het gebouw met ingang langs de Reinaertstraat. Onze nieuwbouw kwam er door het project 'Zuurstof voor de Brugse Poort' en opende de deuren in juni 2006.'

Olga: 'Eigenlijk zijn we al veel langer actief. Vanaf eind jaren zeventig werd er jaarlijks een vlooiemarkt georganiseerd op de Brugse Poort. Daar werden afgedankte spullen tegen een lage prijs verkocht.'

Een rommelmarkt dus?

Erik: 'Maar neen! Het was eigenlijk een vorm van spulenhulp, gegroeid uit de aanwezigheid van de kloosterorde

'Dochters van liefde' hier op de Brugse Poort. Vooral met de crisis in de jaren zeventig kregen heel wat arbeidersgezinnen het moeilijk. De textiel fabrieken sloten de deuren, mensen verloren werk en inkomen. Daaruit groeide een christelijk geïnspireerd initiatief om voedsel, kledij en meubelen te verdelen onder de armere buurtbewoners.'

Luc: De mensen konden langskomen met hun problemen en dan werd er naar een oplossing gezocht. Om hen in hun waarde te laten, boden we ze een gratis aankoopbon aan waarmee ze op die befaamde vlooiemarkt het benodigde konden kiezen. Zo moesten ze zich niet minder voelen dan de betalende bezoekers. Jaar na jaar werd de opkomst op die markt, die samen viel met de buurtfeesten, groter. Vandaar dat we na verloop van tijd zochten naar een andere formule.'

Dus jullie zijn niet echt een kringloopwinkel?

Luc: 'Als je daarmee 'het Ateljee' zoals aan de Brugse Steenweg bedoelt, neen. Wij bieden dezelfde producten aan, maar hebben een heel andere achtergrond en werking. De bezoekers merken dat verschil niet. Ook wij halen oude spullen op, om ze op te lappen en goedkoop door te verkopen.'

Olga: 'Maar eigenlijk zijn we gegroeid vanuit een christelijke hulporganisatie die grotendeels draait op vrijwilligers. Pas later is daar de winkel bijgekomen.'

Luc: 'Ik noem ons daarom wel eens 'Conculega's' van het Ateljee. We werken in dezelfde branche, hebben goede contacten, maar onze achtergrond verschilt.'

Dat moet je even uitleggen.

Luc: 'Eigenlijk is het simpel. Wij zijn begonnen als een soort spulenhulpdienst op de Brugse Poort. Door de jaren heen is gebleken dat de vraag soms groter was dan het aanbod, dus moesten we ons beter organiseren. Daaruit zijn uiteindelijk de huidige kringloopwinkel en de sociale dienst achter de Sint-Jan-Baptistkerk gegroeid. Hierbij verzorgt de kringloopwinkel voor een deel de financiering

'Uit de crisis van de jaren zeventig groeide een christelijk geïnspireerd initiatief om voedsel, kledij en meubelen te verdelen onder de armere buurtbewoners te verdelen'

van de sociale dienst. Deze probeert mensen in nood zoveel mogelijk te helpen.'

Erik: 'De functies zijn in verschillende deelwerkingen ondergebracht, maar eigenlijk is het één hecht geheel. De meesten onder ons werken hier nog steeds vrijwillig, samen met onder andere enkele langdurige werklazen in een opleidingstraject.'

Olga: 'En er blijft de constante van de vzw parochiale werking. Deze vzw is een zeer belangrijke partner in onze hele werking.'

De kringloopwinkel in één zin?

Luc: 'Als je bij ons een kastje komt kopen, steun je mee onze sociale dienst, stimuleer je sociale tewerkstelling en draag je zorg voor het milieu.'

Davy
Foto's: Markass

DE VERTEGENWOORDIGER VAN GOD IN DE BRUGSE PUURTE

Al enkele jaren is Geert één van de kleine vertegenwoordigers van God op de Brugse Puurte, die voor hem bestaat uit de parochies Sint-Jan-Baptist, Sint-Theresia en Malem. Hij is een bekend noch vermaard man. Velen zullen de wenkbrauwen fronsen wanneer men hen vraagt: “Ken je de paster van de Brugse Puurte?” Ons Kommeere gaat geen enkele uitdaging uit de weg. Waar vind je die man? Dat moet waarschijnlijk in de nabijheid van de kerk zijn. Regen vult de avond en Geert onze praatstoel.

Ons Kommeere wil graag iets van je horen. Uit welke hoek van Vlaanderen ben je afkomstig?

Ik ben geboren in het Waasland, Hamme, en groeide op in een gezin van zeven. Voor mij was het een jong leven met veel voetbal. Ik studeerde een jaar technisch ingenieur, maar schakelde dan over naar zeven jaar seminarie. Ik wou en zou priester worden.

Dit is een multiculturele buurt en je werd er plots ingegooid. Hoe voelde dat?

Als seminarist – een soort leerjongen – had ik natuurlijk stage te lopen. Daardoor leerde ik de Brugse Puurte kennen. Maar zelf hou ik heel veel van het stadsleven, voelde mij er altijd op mijn plaats.

Onbekend en nog onbemind. Hoe verliep dat prille begin in je loopbaan op de Brugse Puurte? Kreeg je steun?

In principe ben je altijd een vreemdeling waar je ook naartoe wordt geroepen. Maar ook een vreemdeling krijgt vrienden na een zekere tijd. Voor mij werd dat dan de parochieploeg, bijvoorbeeld Werner,

EEN KONING ZONDER LAND

Als hij maar kon wachten
op een volgende kans,
op nieuwe opportuniteiten,
verstrengeld in de dans van de tijd.

Trekt door bekende straten
onverschillig geplaveid,
waar links en rechts met open handen
de platgetreden mensen bestaan.

Dan, in het zicht van hun koning
strijkt de schaamte neer over hem
die de aalmoes niet kan geven.

Hij ontwijkt voortaan de blikken,
ontvouwt onhandig zijn laatste plan
en houdt zijn land in tijd verweven.

Inan

de Sociale Dienst en natuurlijk de Kringloopwinkel die zorgt voor de werkingsmiddelen van deze Sociale Dienst.

Ooit las ik een kortverhaal van een zekere Asimov dat ging over de duizend, of was het honderdduizend, namen van God. Hoe zit dat?

De naam speelt alvast niet zo'n rol, hoewel sommigen dat wel willen. Belangrijk voor ons is te weten dat wij kijken door de bril van Jezus en dat wij spreken over een menslievende God.

Hoe ziet jouw dagtaak er eigenlijk uit?

Alvast vertellen dat ik mijn wekelijkse rustdag heb op maandag. Dat is belangrijk. Naast de eucharistievieringen of missen zijn er voor mij heel wat vergaderingen met de stuurgroep van het decanaat. Er worden nog altijd ziekenbezoeken afgelegd in klinieken, maar ook bij een overlijden worden wij nog ge waardeerd voor ons gesprekje.

Zoals ik het mij herinner, liep de profeet Jezus heel wat kilometers af op zijn sandalen om het juiste woord te verkondigen. Hoe zit dat met jou?

Nu, ik loop heel graag rond de Watersportbaan... terwijl ik ook een fervent fietser ben. “Om Gent te verlaten ken ik mijn auto. Maar mijn auto kent Gent zeer slecht.

Iedere zakenman ziet graag veel volk in zijn winkel. De kerk als winkel heeft niet zoveel meer te doen, maar staren wij ons daar niet een beetje blind op?

Misschien wel, want er is heel wat goed werk te doen op de Brugse Puurte. De inzet voor de zwakkeren loont en die minder gelukkigen zullen er altijd zijn.

De paster van de Brugse Puurte, reist die heel wat tussen zijn parochies?

Mijn fiets speelt een grote rol. Zelf zoek ik nog die rustige verbindingen tussen mijn parochies, bijvoorbeeld

langs de Leiekaai en dan eronderdoor fietsen naar het eiland Malem.

Wat zijn voor jou de hoogtepunten in het kerkelijke jaar, momenten waar jij naar uitkijkt?

De hoogdag is nog altijd het Sint-Ceciliafeest waar alle medewerkers een beetje in de bloemen worden gezet. Er zijn de openbare en de verborgen hoogtepunten. Openbaar zoals kerstdag, Pasen... Verborgen de momenten waarop troost kan worden gebracht, wanneer je een goede respons krijgt.

Is Geert als mens iemand die tracht tussen leven en dood een boodschap te brengen naar het volk?

Zelf ben ik nooit een goede rede naar geweest. Wat het evangelie ons tracht te vertellen, wil ik eenvoudig overbrengen naar de luisteraar, waar die zich ook bevindt.

Hoe zit het met de ‘concurrentie’ in je beroep? Want ‘Mekka’ is intussen een buur van je. Wordt er al eens overlegd met de andere overtuigingen?

Neen, ik noem het geen concurrentie. Op het einde van de ramadan bijvoorbeeld zijn wij persoonlijk die mensen proficiat gaan wensen op het Suikerfeest. En er zijn regelmatig ontmoetingen.

En tot slot: wat vind je zelf van deze Brugse Puurte die intussen toch ook jouw buurt geworden is?

Gisteren kwam het nog ter sprake dat de eucharistie vieren met een aantal vreemde nationaliteiten geen bedreiging is, maar een verrijking voor ons. De stad zelf biedt veel kansen en ik vind het er aangenaam.

Hartelijk bedankt voor dit gesprek, Geert.

Erik
Foto: Paul

KUNST BOVEN DE KRANTENWINKEL

*Zoekt en gij zult vinden, kunst in de Brugse Poort.
Marijke zocht en vond.*

*Zondagmiddag, duizelig na een niet ontspoord feestje in een grote
blauwe boekenwinkel...Aanwezig: Tuur, Mathias, Bert, Frances, Paul,
'de fotograaf van dienst'...et moi.*

Ons Kommeere: Hoe is de samenwerking begonnen tussen jullie vieren?

'Mathias en Bert werken allebei in de Press Store op de Rooigemlaan, de natuurlijke grens tussen de Brugse Poort en het terra incognita. Aangezien de bovenverdieping van de winkel niet efficiënt gebruikt werd zijn er plannen gegroeid om er een tentoonstelling te organiseren.

'Samen met nog twee jonge kunstenaars, Tuur en Frances werd een eerste tentoonstelling op poten gezet. Door de vele positieve reacties besloten we met dit team een permanente tentoonstellingsruimte uit te bouwen.'

Vanwaar de naam IPS?

'Doodsimpel, we besloten de naam van onze gastheer te adopteren International Press Store in 't kort: "IPS". Bovendien ligt het lekker in de mond, het klinkt als een knipoogje.

Vanwaar de locatie?

'Eerst en vooral; de plaats was er. Daar naast vinden wij het een goede ruimte. Makkelijk te vinden voor ie-

dereen en vlot toegankelijk.

'Bovendien zijn er in de directe omgeving geen andere permanente expositieruimten. Wij hopen op onze manier een steentje bij te dragen aan het culturele leven in de Brugse Poort.'

Wat is jullie aanbod?

'Iedereen die wil staat het vrij een portfolio in te dienen en kan op die manier geselecteerd worden om in "IPS" tentoon te stellen...'

'We streven ernaar om kwalitatieve projecten samen te stellen waarin de exposanten een grote vrijheid genieten. We staan ervoor open om de grens van de beeldende kunst te overschrijden en willen ook kunststudenten de kans geven om hun ding te doen in een museale ruimte.'

'Daarnaast zou het heel leuk zijn om mensen uit de omgeving via deze ruimte een platform te bieden om hun creatieve uitspattingen aan een ruimer publiek te laten zien.'

Een korte schets van voorbije tento's?

'De voorbije tentoonstellingen waren vooral een afasten naar de mogelijk-

heden van onze ruimte en hoe een tentoonstelling op te bouwen. In die tijd heeft de ruimte ook een serieuze gedaantewisseling ondergaan.' Tussen tento 01 en tento 07 exposeerde in IPS een allegaartje van zowel professionele als beginnend kunstenaars. Er werd geëxperimenteerd met verschillende media zoals schilderkunst, keramiek, schetsen en videokunst. Wie beelden willen zien van deze vorige tentoonstellingen verwijzen wij graag door naar de website van de winkel: WWW.IPSROOIGEM.BE

'Momenteel loopt nog tot en met 25 mei "tento 08" met Gunther Moriau (B) en Kaavous Clayton (UK). Gunther Moriau (Gent) is een Belgische kunstenaar met Brusselse roots. Moriau maakt vooral objecten die verwijzen naar de Belgische ambiguïteit waar hij van kinds af aan mee geconfronteerd werd. In de zoektocht naar een manier om zijn objecten in een portfolio te bundelen ontdekte hij het plezier om te componeren met verknipt beeldmateriaal. Hij beet zich vast in deze voor hem nieuwe techniek van de collages en hij zal in IPS uitpakken met deze werkstukken speciaal ontworpen voor "IPS tento, 08".

Kaavous Clayton (Norwich) is als beeldend kunstenaar vooral begaan met dagdagelijkse objecten. Door vervorming en hervorming verbreedt hij de mogelijkheden van het voorwerp. Voor de tentoonstelling in IPS behandelt Clayton potloden.'

Zijn dromen bedrog voor jullie?

'Absoluut niet ..., leren uit onze fouten, beter worden, een vzw oprichten, subsidies krijgen, allemaal dromen die we graag zien uitkomen... stukje bij beetje komen we er wel want voor alles is een tijd.'

Veel succes...

En voor de lezers....hebben jullie een ruimte nodig om kunstwerken, literair werk, poëzie, films... naar voor te brengen ... één adres ... dien jullie portfolio/dossier in bij IPS.

Marijke

Foto: Paul

IPS

International Press Store
Bovenste verdieping
Rooigemlaan 501

ips.ruimte@gmail.com

0485-03.71.75

Of spring eens binnen in de winkel!

Dagelijks open van 07:30 tot 23:00

ECOFOLIE, NOG ZO GEK NIET!

Creatief recycleren met Stefaan en Steven

Wij zijn op bezoek bij de bezielers van een nieuwe Gentse vzw met zetel in de Brugse Poort. Stefaan Onghena en Steven Van Herck startten ongeveer anderhalf jaar geleden met Ecofolie.

De 'eco' staat voor ecologie: zorg én bezorgdheid voor het milieu. De 'folie' staat voor hun aanpak: niet te beleidend, via (zotte) acties waarin ze zoveel mogelijk acteurs

twijfeld een werk van meerdere generaties dat ernstige inspanningen zal vergen.

Stefaan: 'We hebben een ontwerp klaar voor een raamaffiche met een aantrekkelijke straatzijde die de kinderen kunnen inkleuren en aan de binnenzijde komen grafieken met gas-, water- en elektriciteitsverbruik; bedoeling is dat de bewoner die de affiche ophangt extra inspanningen doet om dalende curves te bekomen. We zoeken nu nog de medewerking van gelijkgestemde organisaties en scholen voor de uitwerking van dit project. De bedoeling van onze vzw is enerzijds door een groeiend aantal leden te kunnen optreden als drukgingsgroep in de gemeenteraad m.b.t. milieuzaken en anderzijds aan te tonen aan een breed publiek dat ecologie niet gelijk moet staan met het inboeten aan levenskwaliteit. Integendeel, door naar alternatieve oplossingen te zoeken om meer milieubewust te leven scherp je de creativiteit en groeit de solidariteit.'

De 'groene' mannen deden recent een paar voorstellen aan de Gentse schepen van Milieu, onder andere om een deel van het sluikestorten tegen te gaan. Zo denken ze aan een publieke (recyclage-)site, waar je afgedankt, maar nog bruikbaar materiaal naartoe kan brengen en waar je kan snuisteren en desgewenst iets gratis mee naar huis nemen of dingen ruilen. Dit alles in een aangenaam kader met ontmoetings- en exporuimte. Het zou een alternatief kunnen zijn voor het containerpark vooral voor de niet-gemotoriseerde Gentenaar. Stefaan vraagt zich trouwens in dezelfde context af of alle kansarmen wel de weg vinden naar de gratis vuilzakken en hoe dit beter kan.

Een ander voorstel van Ecofolie, specifiek dan voor de Brugse Poort, is of er een mogelijkheid is om meer woonerven aan te leggen en zo de doorgang van verkeer te beperken en de buurt leefbaarder te maken. Ze stellen ook vast dat door de gratis parkeermogelijkheid veel pendelaars hun wagen hier achterlaten en zo voor overlast zorgen voor de buurtbewoners. Misschien beter ook hier betalend parkeren en bewonerskaarten invoeren? Ondertussen is Stefaan met creatieve recyclage bezig. Hij verbouwt zijn huis in de Sparrestraat stap voor stap met 'afgedankt' materiaal tot een passiefhuis en het resultaat tot nu mag er zijn. Als isolatiemateriaal voor het passiefhuis gebruikt Stefaan wijnkurken, de keukenkasten zijn gemaakt van oude kozijnen én hij verwerkte oude putdeksels in zijn vloer.

Als jij ook zin hebt om mee te denken en te werken aan een zuiverder toekomst voor jezelf en je naasten dan kan je contact opnemen met:

Ecofolie
Sparrestraat 41
9000 Gent

Of een kijkje nemen op hun website:
WWW.ECOFOLIE.ORG

Marianne

Foto: Kathleen

van diverse pluimage willen laten meespelen. Hun redenering is: dat als de mens door een waaier van activiteiten en initiatieven in staat is om de aarde te vervuilen en het klimaat te beïnvloeden, waarom zou hij dan niet in staat zijn om dit proces om te keren? Dit is onge-

VERBORGEN VRIENDSCHAP DE ANDERE KANT VAN DE BRUGSE POORT HET VERHAAL VAN TWEE WIJKBEWONERS

De Brugse Poort is een buurt met vele verborgen hoeken en kantjes. Plekjes die je kunt ontdekken en koesteren. Plaatsen waar je liever niet té lang verblijft. Ieder heeft zo zijn voorkeuren. Maar net zoals bepaalde stukjes van onze geliefde buurt zich in het volle zonlicht tonen en andere enkel de koele schaduw verdragen, evenzo zijn er zichtbare en minder zichtbare bewoners. Daarom gaat de Kommeere op zoek om onbekend en onbemind van elkaar te scheiden. Want veel gezien of niet, jullie zijn evengoed burens in onze buurt.

Twee van deze heren zijn E en B. Niet dat hun namen uit slechts één letter zouden bestaan, maar uit wat volgt zal blijken dat de anonimiteit die ze verkiezen zo haar redenen heeft. Beiden delen een kleine studio in de buurt, die ze met beperkte middelen gezellig proberen te maken. Enkele familiefoto's sieren de muren, twee sofa's bieden de nodige gastvrijheid en de oploskoffie wordt zonder aarzelen

aangeboden. Het is niet direct een luxeflat, maar voor deze twee mannen is het een thuis.

Het leven heeft E. en B. niet direct de beste hand kaarten toebedeeld. Verhalen van gebroken liefdes, een moeilijke jeugd, verkeerde keuzes en de gekende aanvaringen met de politie dwarrelen door elkaar en weven zo een pijnlijk tragisch verhaal. Het verbindende motief tussen de twee histories is de zoektocht naar verdoving, een kortstondig ontsnappen aan de werkelijkheid. De manier waarop is echter niet deze die vele anderen kiezen. Zij vluchtten niet in werk, reizen of de valse troost van de tooghanger. Voor hen werd het de onverbiddelijke vrije val van de harde drugs.

**‘Vanaf nu is mijn
Brugse Poort twee
bewoners rijker’**

Een goede 100 euro per week om kleren, eten en medicijnen te kopen. Dat is het budget waarover E. beschikt. Een bijna onmogelijke missie dus. Niet dat hij daarover klaagt. Ze weten dat ze zelf verantwoordelijk zijn voor hun verslaving. Maar het onbegrip dat de maatschappij voor verslaafden toont, weegt soms zwaar. Oude vrienden draaien het hoofd weg, je omgeving ziet je niet meer staan. Vandaar dat ze zich best op hun gemak voelen op dat kleine kamertje.

Daar zijn ze niemand tot last. De gebruikte spuiten worden netjes in een speciaal containertje voor medisch afval opgeborgen om ongelukken te voorkomen. Ook E. en B. zijn niet te spreken over verslaafden die in het openbaar gebruiken of spuiten laten rondslingeren. Zij worden erop aangesproken, maar dragen daar geen verantwoordelijkheid voor. Een drugsverslaafde is niet automatisch een onverantwoorde persoon

Daarom blijven ze liefst op hun geken-

de vierkante meters. Daar moeten ze de confrontatie met de buitenwereld niet aangaan. Want naast de verwijten rond hun druggebruik, moeten ze ook nog opboksen tegen een ander vooroordeel. Omdat B. van Marokkaanse afkomst is, en E. Vlaamse voorouders heeft, krijgt hun vriendschap meer dan eens kritiek. Sommigen vinden het nu eenmaal niet kunnen dat je overeenkomt met iemand uit een andere cultuur. Terwijl hun vriendschap net steunt op oprecht respect zonder vooroordeel. Een groter contrast is niet denkbaar.

Als er al een reden zou zijn om uit het drugmilieu te stappen, dan is dat voor beiden de liefde. Mochten ze op de juiste vrouw botsen, dan zou het afzien tijdens het afkicken zin kunnen hebben. Dat is het perspectief dat kracht kan geven. Maar de schrik voor het mogelijke verlies van die liefde verlamt en bindt hen vast in de pijnlijke zekerheid van de roes.

En zo cijferen ze zich weg. Weggetrokken in een systeem dat hen toestaat net rond te komen zonder ons teveel tot last te zijn. Daarboven op

hun kamertje de schamele centen delend, om het lichaam op gang te houden, achter die mooi geplamuurde gevel waar wij dagelijks achteloos langs passeren. Het gaat jullie goed E. en B. Hopelijk mogen jullie binnenkort die ene grote liefde ontmoeten, of vinden jullie troost en moed in een ander verhaal. Tot het zover is, houdt me gerust staande als we elkaar op straat passeren. Want vanaf nu is mijn Brugse Poort twee bewoners rijker.

Davy
Foto: Marc

Op ontdekkingstocht in de Brugse Poort

De Brugse Poort is een buurt van veel smalle straten die kriskras door elkaar lopen. Veel eenrichtingsverkeer, en dat maakt het voor automobilisten, die hier niet kind aan huis zijn, erg moeilijk. Toch is lederhandel Burrick niet echt moeilijk te vinden.

Vanaf de Drongensesteenweg rij je de Ooievaarstraat in, wat verder is er een splitsing, met rechts de Meibloemstraat. Daar kan je inrijden, maar vanaf de eerste zijstraat niet meer: dan moet je links of rechts afslaan. Toch moet je in dat tweede deel raken. Voor een buitenstaander een "zoekzantje", zullen de Gentenaars zeggen. Te voet en met de fiets gaat het natuurlijk beter.

Goed halfweg in de straat komen we aan een groot en breed ijzeren hek in pastelkleur. De zijgevels van de huizen aan weerszijden van dit hek geven een naam prijs: Nicole Burrick.

Wat schuilt er achter deze naam en dat hek?
We gaan op ontdekking, gaan jullie mee?

Rechts is een diepe ruimte voorzien voor parking. Links, enkele stappen achter het hek, een glazen deur met ook glas aan weerskanten. Zo komen we aan een kleine plaats met links en rechts een etalage met daarin een handtas en koffers. Zo leren we de waar kennen die hier worden verkocht. Dit zeg ik slechts voor hen die het misschien nog niet wisten.

Deze ingang is en soort sas, de eigenlijke ingang deur is een paar stappen verder.

Volgt u me nog steeds?

We treden binnen en het eerste wat opvalt, is de aangename zachte geur van leder en de sfeer van rust. De winkel is zeer diep en de zij- en achterkant een volledige etalage met ruimte tussen alle stukken, voornamelijk handtassen, zodat ze goed te

bekijken zijn. Achteraan in de breedte een trap die naar een plateau gaat met daarop damesschoenen. Op de plattegrond achter de trap een serie koffers in verschillende kleuren, maten en modellen.

Een vriendelijke winkelfrouw komt mij tegemoet en vraagt waarmee ze mij kan helpen. Als ik haar zeg dat ik wat wil rondkijken, gaat ze een stap opzij en laat mij verder begaan.

Zo begin ik langs de andere zijde mijn terugtocht. In een nis zijn enkele schoenen te zien, vanaf de hiel tot aan de teen doormidden gesneden. Daardoor kan ik het binnenwerk bewonderen, en dat is heel speciaal. Ik loop verder langs de herenschoenen en het kleinere materiaal, zoals geldbeugels en handschoenen.

De kassa is vlakbij de buitendeur. Na het inpakken van de gekochte waar en de betaling kan je zo de winkel verlaten. Kleine mankementen die later optreden, worden gratis hersteld, verzekerd men me. Een aparte binnen- en buitendeur, dat is op zich een rareiteit.

De klant die hier komt, is zeker van een goede kwaliteit en kan

deze op zijn gemak uitzoeken.

Dat deze ietwat weggestoken zaak nog steeds bestaat en dit al van 1977, dankt zij mijns inziens aan de manier van omgaan met de klant en de degelijkheid van hun waren. De grootvader en vader van Nicole Burrick maakten vroeger baggage op deze plaats, zijzelf bouwde er nadien de winkel.

Ik vond het de moeite waard de sfeer ervan op te snuiven.

Corrie
Foto's: Kathleen / Marc H.

Snul of Genie?

GENT

*Gent, kop en hart, ge zijt een schoone stad,
van uwe torens nog niet eens gesproken,
noch van de vaandels die men uitgestoken
heeft naar men het vet of mager had ... (R. Minne)*

In het vorige nummer vertrouwden Louis Paul Boon en Richard Minne elkaar toe - exclusief in Ons Kommeere - dat ze beiden een deel van hun leven in de Brugse Poort doorbrachten, een buurt “waar het stom en grijs is om er bij dood te vallen”.

Wij zouden wij niet zijn als we niet verder zouden zijn gaan speuren. We bevonden ons daarbij in goed gezelschap. Frank Beke, ex-burgemeester, Brugse Poorter en Minne euh... minnaar, wist ons te vertellen dat Minne's ouders in 1900 in de Phoenixstraat 74 (later nr. 45) een winkel in ‘ellengoederen’ (linnengoed) openden. Het gezin ging er ook wonen.

Die winkel maakte in 1947 plaats voor een bakkerij.

De mensen van de bakkerij zelf, de derde generatie ondertussen, menen te weten dat er destijds twee kleine huisjes werden afgebroken: een snoepwinkeltje en een hoedenwinkel. Richard is opgegroeid in de hoedenwinkel ofte ‘bonnetterie’.

Linnen of hoeden, er bestaat dus enige verwarring, maar de Minnes zaten in elk geval in de textiel. Wat niet verwonderlijk is in een wijk die ontstond rond een hele meute grote en kleine textielfabrieken, waarvan de Grote Lys, die zich bevond waar nu de Groene Vallei is, de vermaardste was.

Minne was in die tijd goed bevriend met ene Jozef De Graeve. Die schreef voor Vooruit en woonde eveneens in de wijk. De hobbyclub van de socialistische gepensioneerden in de wijk is naar hem genoemd. De voorzitter daarvan is dan Gilbert Temmerman. Die was op zijn beurt dan weer voorganger van Beke: hij werd in 1989 de eerste socialistische burgemeester van Gent en bleef dat tot 1994.

MELANCHOLIE

Ik wenschte snul te zijn of genie.

Nu hang ik tusschen beiden.

Vandaar het eeuwig verbeiden,

en de uitkomst: melancholie. (R. Minne)

Waarop poëziebehoeder Wim Helsen prompt reageerde met: “Ik wensch vooral een snul te blijven.”

LP Boon, Frank B., bakker H., Gilbert T., Jozef D.G., Wim H. en speurneuzen Frank VH, Dirk DLM. en Greta H. worden hierbij allen verheven tot ereleden van het “Snul of Genie” genootschap waartoe ook Arne S., Pol H., Pjeeroo R. en Lieven T. maar al te graag plegen te behoren.

Wilt u zelf ook lid worden van deze fijne club, bezorg ons dan nieuwe weetjes over Minne of andere schrijvers in onze geliefde Brugse Poort. Dank zal uw deel zijn.

Greta en Mark

* Snul: iemand die wel uit een tovenaarsgezin stamt, maar niet kan toveren.

favoriet plekje:

ABRIKOOSSTRAAT

Als klein meisje zat ik met papa op bankjes. We zwegen. We zaten en zwegen.

We aten ijsjes.

Op dinsdag.

Dinsdag is marktdag in mijn ouderlijke stad. Zelden was het kleine meisje van toen gelukkiger dan op dinsdag-marktdag tijdens warme zomervakanties. Niet om de ijsjes, de zon en de bankjes. Niet noodzakelijk dat. Voornamelijk om het zwijgen. Want dat hoorde bij het leukste spelletje aller (leef)tijden: mensenkijken.

Marktdag in een Vlaams provincienest, het had iets heerlijk Ensoriaans. Huisvrouwen met haast en gevlochten boodschappentassen fladderden van het ene kraam naar het andere. Oma's namen druk doend en kakelend voor één keer de tijd die ze beweren nooit te hebben. Ze vergeleken prijzen tot op een toen nog bestaande halve frank. Dames met dedain veinsden onverschilligheid. Ze hielden niettemin alles nauwlettend in de gaten, onder-

wijl nippend aan dure koffies op nepsjieke terrasjes. En hardwerkende huisvaders met vakantie zwalpten na drie uren uit de hand gelopen aperitief niet zo recht meer naar huis.

Papa en ik aanschouwden het allemaal vanaf de zijlijn. Hij vlocht me mee in zijn cocon. Kostbare momenten waarop woorden niet volstonden, zelfs al zouden ze dat gewild hebben. Een knik met het hoofd of een glimlach en ik schaterde mijn kleinemeisjeslach.

Papa's blijven godzijdank altijd papa's. Maar kleine meisjes worden dochters. Mensenkijken heb ik nooit meer gespeeld met mijn papa. Ik zit nu elders en alleen. Elders is rustig. Het heeft plaats voor zwijgen en herinneringen aan het vroegere kijken. Het heeft water om in te staren en een naam suggestief voor de zoetheid van mijn herinneringen: Abrikoosstraat.

Inke

Foto's: Ester

Wat is er zo leuk aan FOTOGRAFIE?

Wat me zo aantrekt tot fotografie is dat je de tijd, die zeer aanwezig is in al wat je doet, ziet en voelt alsof de werkelijkheid zich tot de schijn verplaatst, je het in een wereld kunt plaatsen waar alles even wordt stil gezet. Het tijdelijke wordt als het ware weg getoerd en het plaatje eeuwigheid toegewezen.

Dit verschijnsel opent je de ogen en de magie die deze gebeurtenis tot stand brengt, zal je later nog laten verwijlen. Waar je dan van zeggen zul: toen waren we nog jong en hebben weg genomen van die tijd.

Ja, beste vrienden wat is het vlug gegaan en hebben we er wel vat op gehad? Die tijden gaan nu eenmaal voorbij en je zult merken dat het bestaan ons oud maakt. Dit magisch wonder vertelt een verhaal dat je doet beseffen dat je leven in een tijd wordt geplaatst en dat je kan begrijpen dat het dan beleefd kon worden in de tegenwoordige tijd.

Dat dit alles nu is brengt je de wetenschap dat je eigenlijk niet moet denken aan later, want alles is zo wat tegenwoordig wat je ook voelt in je beleving, want het kan gezien worden met de ogen die ons zoveel kunnen laten merken.

Je zou dan je verleden kunnen erkennen en zeggen dat je oud geworden bent, maar zou je je vrienden nog kennen die je het leven aangenaam lieten smaken? Als de oude man in jou vergeten is wie hij was en de verhalen die het leven zo boeiend maakt niet meer is, dan lijkt je voelen gestorven. Wat het leven ook met je doet of je

daar mee gelukkig mee bent of niet je zult oud worden en ooit sterven. Al ervaar je het oud zijn en voel je je vergeten toch ben je jezelf gebleven. Al lijkt de waarschijnlijkheid van de tijd je veranderd te hebben, je zult blijven opmerken dat je ooit jong was en je ook wel een lieve vrouw had. Waar blijven mijn prachtige vrienden die me ooit

lief hadden? Al brengt het verlopen van de tijd je in de war en ben je alleen met je gedachten, die niet meer zo gewaardeerd worden als vroeger, dit omdat je tijd kwijt bent.

Het zou dan leuk kunnen zijn eens te kijken naar oude foto's van toen alles nog goed leek, al ben je nu jezelf niet meer. Je zou waarschijnlijk je jeugdige lach weer herkennen en toegeven dat dit gelukkig zijn steeds bij jou is gebleven.

Freddy, schrijft en fotografeert

+ OP TOCHT ZONDAG 18 MEI 2008

OP TOCHT

Dat het vrie wijs wordt.

Wijs en mooi en gezellig en ambiance en volk en van alles en nog meer en dat overal tegelijk.

Zoiets wordt Op Tocht op zondag 18 mei.

Op Tocht is er door en voor al wie zich in de Brugse Poort thuis voelt.

Op Tocht is een bonte en feestelijke stoet van bewoners, verenigingen, organisaties en kunstenaars uit de Brugse Poort, waarin de culturele rijkdom van de wijk wordt getoond.

Meer dan 60 groepen en groepjes, goed voor meer dan 1200 deelnemers, vullen een namiddag lang de straten van de Brugse Poort.

Samen vormen ze een unieke parade van muziek, dans, circus, beweging en straattheater.

Grote en kleine reuzen, Chinese en andere draken, wiebelende steltlopers, krioelende fietsers, ingenieuze reuzenbollen, een sierlijke poppenstoet, een rijdende koffiebar, smachtende ukelelespelers en vaneigenst ook échte muzikanten, sierlijke dansers, lokale filmsterren, trommelende slagers, hippies 40 jaar na datum, een zelden geziene verzameling fanfares, speciaal ontworpen kleurrijke vlaggen, een vuil huishouden, de eerste Miss of Mister Brugse Poort verkiezing, een wandelend theater, groenten en bomen, gerecycleerde mannequins, groene jongens en koffiehandelaars, om hun as tollende zeepbelblazers, ...

Allemaal samen vormen ze een nooit geziene, unieke én zichzelf reinigende stoet / parade / optocht / processie / ommeegang... Zie ook www.optocht.be

Op Tocht trekt anderhalf uur lang in een cirkelvormige stoet langs Reinaertstraat, Kastanjestraat, Fonteineplein, Boerderijstraat, Geitstraat, Ooievaarstraat, Reinaerstraat,...

Ook in de parkjes en op de pleintjes om en rond het parcours valt er een en ander te beleven. U kunt er naar muziek luisteren, de kunst- en ambachtenmarkt bezoeken, lekker en zeer gevarieerd eten en drinken, uw behendigheid op fietsen of in een rolwagen uittesten, een bezoekje brengen aan de Kinderboerderijstraat,...

Vanaf 14 uur stellen de groepen zich op en start de

animatie langs het parcours, in het Acaciapark, op het Fonteineplein, in de Boerderijstraat, in het Boerderijpark en in het Kokerpark.

Op Tocht vertrekt om 15 uur met uitbundig klok-kengelui en toert over een gesloten parcours tot ongeveer 16u30.

Daarna barst er een grandioos slotfeest los met fanfares en zang en muziek en lekkers. Dat gebeurt allemaal in het Pierkespark, gelegen tussen Kringloopcentrum, koffiehuis Trafiek, restaurant Mimosa en Bij' De Vieze Gasten.

Op Tocht is de meer dan feestelijke afsluiter van het Festival De Theaterbom, dat begint op woensdag 14 mei. Maar dat is weer een ander verhaal! Alles daarover vindt u op www.debom.be of in de brochure die u op eenvoudig verzoek gratis wordt toegezonden.

DOE MEE!

De voorbereidingen van OPTOCHT zijn natuurlijk al lang bezig en zo goed als rond. Toch kan u vooralsnog deel uitmaken van dit unieke spektakel.

We zoeken immers nog jongens en meisjes, vrouwen en dames, mannen en heren die in de stoet willen meedingen naar de titel Miss of Mister Brugse Poort.

Het gaat hier natuurlijk niet om een klassieke schoonheidswedstrijd; zo zijn we niet. Neen, we vragen de deelnemers om zich van hun origineelste, verrassendste, talentrijkste kant te laten zien!

Dat mag natuurlijk met een oogverblindend kostuum maar evengoed door hoogst origineel te jumpen, te zingen, luchtgitaar te spelen, te goochelen, grappen te vertellen, het wereldrecord sms-en te verbeteren, een geslaagde imitatie van Jehèn en Petriek weg te geven, Je kan om het even wat doen om de toekijkende medemens met verstomming te slaan. Zolang het maar strookt met de universele verklaring van de rechten van de mens.

Je loopt al doende mee in de stoet en maakt promotie door het uitdelen van je naam. Het publiek is tegelijkertijd ook de jury. In de stoet loopt er namelijk een wandelend stemhokje mee dat de voorkeurstemmen verzamelt.

De winnaars worden op het slotfeest meteen na de parade bekend gemaakt en krijgen een exclusieve fotoshoot door Fotoclub Fixatief.

Wil je graag deelnemen? Schrijf je nu in!

Bel: 09 / 237 04 07

Mail: dvg@deviezegasten.org

Of spring gewoon binnen Bij' De Vieze Gasten, Reinaertstraat 125

Mark

"SEW TO NEW"

door ---Het Naaiatelier---

De modeshow van Op Tocht door de kringloopwinkel

Het is één van onze favoriete uitstapjes, een bezoek aan de kringloopwinkel Brugsepoort. Vaak springen we er binnen, op zoek naar niets. Altijd komen we er buiten met iets. Nu sprongen we er echter binnen om een kijkje nemen in ---Het Naaiatelier---. Ook zij zijn van de partij op 18 mei.

Alles begon met Marijke Respeel, studente multimediale vormge-

ving aan de KASK (Koninklijke Academie voor Schone Kunsten). In de zomer van 2007 werd zij geselecteerd voor het project "Made In Gent". Gedurende vier dagen kreeg ze een container ter beschikking gesteld op het Sint-Pietersplein. ---Het Naaiatelier--- was geboren.

Het is een sterk staaltje van sociale economie: oude kleren worden niet weggegooid maar krijgen een tweede leven.

Aan versmallen, retoucheren of oplappen wordt niet gedaan. Een team van zes meiden transformeert afdankertjes in een uur tijd, en voor een democratische prijs, tot geheel nieuwe en originele stukken. Een jas wordt een handtas, een sjaal wordt een topje.

Elke klant vult een formulier in met een korte beschrijving van het kledingstuk en waarom er afstand van wordt gedaan. En dat levert stof tot nu eens grappige, dan weer ontroerende verhalen. Zo was er de man die het, twintig jaar na het overlijden van zijn

ouders, eindelijk over zijn hart had gekregen iets uit hun kast te halen. Hij bracht een trui mee van zijn vader, één van zijn moeder en een kamerjas die ze allebei gedragen hadden. Het werd een lappenknuffel waarin de drie stukken verwerkt zaten.

---Het Naaiatelier--- werd een succes. In december 2007 werden de naaisters gevraagd voor "De magische nacht", het winterevenement in het klooster van de Oude Klaren in Geraardsbergen, en in maart brachten ze zes dagen door op de designbeurs "Sfeer" in Flanders Expo.

De kerngroep bestaat uit studentes multimediale vormgeving

met een achtergrond in verschillende disciplines: Kathy heeft er een jaartje mode opzitten, een ander meisje heeft een dansopleiding gevolgd en nog iemand anders heeft wat met film gedaan: 'Het is een voordeel dat iedereen wel iets kan.'

Een samenwerking met het walhalla aan tweedehands kledij dat de kringloopwinkel is, kon niet uitblijven. ---Het Naaiatelier--- wordt gevraagd een modeshow op te zetten voor, door en met de medewerkers van de kringloopwinkel.

De hoek in de winkel die normaliter plaats biedt aan kasten, salontafels, bijzettafeltjes en zetels, wordt gedurende de weken van de paasvakantie ingepalmd door naaimachines, kledingrekken, scharen, naalden en strijkplanken. Er worden vier thema's uitgewerkt, twee voor iedere vakantieweek: gala chic, urban streetwear, multiculti en extravagant (haute couture). Elk thema is verbonden aan bepaalde kleuren, krijgt specifieke accessoires of kenmerken en concentreert zich rond welbepaalde kledingstukken. Voor urban streetwear zijn de trefwoorden bijvoorbeeld: groen, kap, ---Het Naaiatelier--- logo (een naaimachine) en zakken. Binnen het thema 'extravagant' staat rood dan weer centraal.

Om de modeshow aan te kondigen, ontwerpen Marijke en broer Gerard zelf een affiche onder de naam Pekelharingproductions. Eva en Hiranya verzorgen de choreografie, Julie en Johanna nemen het ontwerp van de make-up voor hun rekening, filmpjes over de making of van het "Sew to New" project zullen eigenhandig gemonteerd en geprojecteerd worden, belichting en muziek wordt verzorgd door Laurens, de enige man in het gezelschap. Van naaldje tot draadje, ---Het Naaiatelier--- levert een totaalconcept.

Het was dus nieuwsgierig uitkijken naar 11 april, de dag van

de modeshow. We zijn duidelijk niet de enige fashionvictims in de Brugse Poort: de opkomst is massaal. En het resultaat verbluffend... De creaties op de catwalk zijn bijwijlen bevlogen, de sfeer bij het publiek zit er goed in en het is ronduit hartverwarmend hoe de medewerkers van de kringloopwinkel zichtbaar genieten van hun plaats in de spotlights. Eindeloos respect voor zoveel creativiteit, enthousiasme en ondernemingszin van ---Het Naaiatelier---! Deze jonge leeuwen weten waar ze mee bezig zijn; we voorspellen grootse dingen voor hun toekomst.

Maar wat nu met de gecreëerde stukken, horen we u vragen. Wel, daarvoor moet u erbij zijn Op Tocht, op 18 mei. De modellen stappen eerst mee in het parcours vanaf 15 uur. Daarna zullen de stukken verkocht worden in de kringloopwinkel. Dus, fashionista's overal ter Brugse Poorte en omstreken, verzamelt u! Laten we van de Brugse Poort de best geklede buurt van Gent maken!

Meer info:

WWW.MYSPACE.COM/NAAIATELIER

Inke
Foto's: Kathleen en Ester

Plechtige onthulling van "De Blijde Intrede van Vuile Mong in de Brugse Poort", op 23 mei 2008 in de bibliotheek aan de Blazoenstraat.
Tevens: voorstelling van het fotoboek van Fixatief, de fotoclub van Bij' De Vieze Gasten.

OPTOCHT IN DE BRUGSE POORT

EEN HANDZAME KIKWIJZER!

Je kan het zo zot niet bedenken, of het gebeurt. Op zondag 18 mei tijdens de optocht van de Brugse Poort. Hieronder een korte ‘kijkwijzer’: aanraders voor toeschouwers langs de kant van de straat. Tenzij je je niet kan bedwingen om zelf mee te marcheren...

De Brugse Poort wordt één grote catwalk voor de modellen (m/v) van het Naaiatelier. Ze tonen de nieuwe modetrend voor dit seizoen: een trui wordt een knuffelbeest, een broek wordt handtas. Komt dat zien... en maak het thuis na met spullen uit de Kringloopwinkel! Zie ook het artikel in deze Kommeere. (KRINGLOOPWINKEL BRUGSE POORT & HET NAAIATELIER)

“Groe(n)ten uit de Brugse Poort!” De medische staf van het Wijkgezondheidscentrum brengt iets lekker gezonds. Kijk uit naar zuster Tomaat en dokter Wortel – eens zien of je hen nog herkent. (Wijkgezondheidscentrum)

Hokus pokus STATATUS! Al eens een knoop zien leggen door een éénarmige bandiet? Daar komen trucjes aan te pas! (STATTY)

Hang uw vuile was niet buiten, want ROSSE WASSER kan ermee gaan lopen! Let vooral op uw fijne lingerie! De wasserette aan het Fonteinepleintje beeldt de bekende volksfiguur uit die de was deed voor het Glazen Straatje. U bent gewaarschuwd. (ROSSE WASSER)

Olympische Spelen in China, houd dus ook maar de Chinese horo-

scoop in de gaten. In het Jaar van de Rat kruipen alle kinderen van vzw Jong in een gigantische ratachtige Chinese draak. Jaja, in de spelothek gebeurt meer dan gezelschapsspelletjes spelen! (VZW JONG)

Aanstekelijk Afrikaans slagwerk! Pak uw buur bij de arm en swing mee met de plezante bende van de Basboot. Je kan niet naast ze kijken in hun knaloranje overalls. Je kan er niet naast horen met het handgeklap, gefluit en geroep. (BASBOOT)

Als ge uw ogen openhoudt, kunt ge een gedicht lezen met véél adem-pauze. (DE SCHUUNSCHGREIVERS VAN BIJ’ DE VIEZE GASTEN)

Ons JUULKE en zijn Katarien... Laatst gezien op de braderijfeesten, worden deze twee bekende reuzen herbouwd en onherkenbaar getransformeerd. En wie weet... komen ze wel met meer? (DEKENIJ BEVRIJDINGSLAAN BRUGSE POORT)

Ze moeten weer speciaal doen, die van de Propere Fanfare. De bende die normaal gezien altijd zot verkleed door de straten huppelt, zal nu maagdelijk wit voortschrijden. Maar zullen ze zich in bedwang kunnen houden? Waarschijnlijk niet lang... Spetterende muziek gecombineerd met action painting. Waar halen ze het! (DE PROPERE FANFARE VAN BIJ’ DE VIEZE GASTEN)

Verlangen naar de zomer doen we allemaal. Naar een zomers terras nog veel meer! Goed nieuws: uw geduld wordt beloond. Trafiek

opent bijna de deuren van een koffiehuis in het Minnekespark. Benieuwd naar de sfeer? Een buffetkast op wiel'tjes met Hilde en co geeft je alvast een idee... (VZW TRAFIEK)

De parken en parkjes van de Brugse Poort worden door iedereen naar hartelust gebruikt: rondhangen, wandelen, spelen, even zitten en de passage bekijken. Iedereen profiteert mee! Maar om het gras zo groen te houden, graag even uw aandacht. Wat u daarvoor kan doen? U zal wel zien... (ACTIEGROEP GROENE VALLEI)

Houd tussen alle toeters en bel-len door even uw adem in voor wat sprookjesachtige magie. Als de gordijnen van dit klein wandelend theater opengaan, spits dan uw oren voor de zwevende klanken van zachte muziekdoosjes. Wrijf even in uw ogen voor onze kleine prinsen en prinsessen. Want dit is geen verbeelding: goud als de zon of zilver als de maan bieden zij u hun mooiste dromen aan. (BAL DAKIJN)

De optocht is niet altijd mobiel: er zijn ook activiteiten en bezienswaardigheden met een vaste stek. Op de ambachtenmarkt heeft bijvoorbeeld een minitentoonstelling plaats. Wandel de stacaravan binnen en ontdekt het beeldende kunstwerk van aanstormend talent uit Gent. (EXPOSEE ROULEE)

Buurtbewoners aller landen, verenigt u! Of toch tenminste de bewoners van de Perzikstraat. Ze ‘doen iets’ met deze zomerse vrucht. Ter plaatse lekkere perzikjam maken en uitdelen? Of een heuse muzikale perzikjam ten gehore geven? (Twee keer lezen en u snapt hem!) Neen! Ze doen nog iets helemaal anders! Ook benieuwd? (BEWONERSGROEP PERZIKSTRAAT)

Ellen

HET ZAL PITTIG EN ZOET WORDEN MET LEF GECONSUMEERD

De mensen van de Heershaegestraat organiseren tijdens de optocht een straatfeest en daarom ging ik een praatje maken met Anneke, Luck en Dave. Ons Kommeere: Waarom houden jullie je straatfeest in het weekend van 17 en 18 mei? ‘Het idee is eigenlijk ontstaan door de optocht. Vroeger was hier vaak een groot straatfeest en Jonas van de Vieze Gasten vroeg of we dit opnieuw wilden doen. Iedereen was meteen enthousiast. We hebben al een paar feestjes gedaan, maar dat was heel rustig. Ons idee was: laten we er voor heel de Brugse

Poort een heel groot feest van maken. Daarom zijn we mee ingeschoven in het project. We hebben nu ook de kans om al dat gerief voor de muziekgroepen aan te vragen. Jonas heeft ons hier enorm mee geholpen.’ Wat staat er op het programma? ‘Het eigenlijke straatfeest is zaterdag. ’s Avonds zijn er een paar optredens en daarna spelen er dj’s. We beginnen rustig en eindigen heel ritmisch. Een van de groepen is Preuteleute, een cabaretachtig iets met Nederlandstalige nummers. Er is een groepje met gitaar en zang, er gaat een groep jammen en er komt een rockgroepje. ‘Er zal ook een toog met verse cocktails en fruit zijn. Ik wil samenwerken met ‘de Turk’ zodat ik fruit kan bijhalen als het nodig is en terugbrengen achteraf om verspilling te vermijden. We zorgen misschien ook voor sangria en Irish coffees. Ik heb een favoriete cocktail, maar wil eerst nog toestemming vragen om het recept te gebruiken. Het zal pittig en zoet worden, met lef gedronken. ‘Zondag beginnen we rond 17u met wereldmuziek en dan zal er lekkere kruidenthee zijn. Ik moet nog uitzoeken welke kruiden er op dat ogenblik te grabbelen zijn.’ Is zo’n straatfeest een meerwaarde voor de buurt? ‘Ja, absoluut. Mijn naaste burens ken ik wel. Maar de burens die aan de andere kant wonen, ken ik van toeten of blazen. Nu is het een kwestie van heel de straat proberen samen te krijgen. Ik vind het leuk om een groter geheel te vormen. Het is tof dat de buurt op stelten wordt gezet zowel met ons straatfeest als

MEVROUW OF MENEER BRUGSE POORT

Tijdens de optocht van zondag 18 mei wordt gestemd voor een miss en mister Brugse Poort. Wie uiteindelijk verkozen zal worden, is voorlopig nog een héél groot mysterie. Want zelfs wie naar de titel zal meedingen, is nog niet helemaal duidelijk. Daarom eerst een niet onbelangrijke vraag: waaraan moet zo’n miss/ter Brugse Poort voldoen? Wie moet dat zijn? En welke functie heeft die miss/ter? Bij deze eerste verkiezing is het van het allerhoogste belang om ons daarover te bezinnen. Dit jaar zetten we immers de trend voor alle volgende verkiezingen. Nu wordt een traditie in gang gezet en daar willen we toch niet licht mee omgaan? We zouden voor onze wijk een soort ambassadeur en ambassadrice kunnen kiezen. Deze M/V met talent wordt dan onze plaatselijke Miss Ajuin of Mister Drui-ventros. Lekker makkelijk: een doorslagie van missen en misters die over heel Vlaanderen te vinden zijn. Het hele jaar door kunnen ze dan lintjes doorknippen van nieuwe kledingwinkels en slagerijen. Maar dan moeten de kandidaten wel relatief jong zijn. Pakweg tussen 18 en 23 jaar. En de juiste maten hebben. Vooral voor de plaatselijke middenstand is dat de meest logische keuze, onder andere voor de opening van al die nieuwe zaken. Want het is geweten dat naar schoon volk veel volk komt kijken. En dat komt de economie ten goede. Grote kans echter dat we met dit soort selectie een belezen 38-jarige familieman met boeiende persoonlijkheid zullen missen. Ook een frank besje dat al haar hele leven in de Brugse Poort woont en sappig herinneringen kan bovenhalen, valt op die manier uit de boot. En misschien kunnen deze M/V’s met veel talent onze wijk wel even goed op de kaart plaatsen? Een oud madammeke kan de burgemeester allicht met haar typische Gentse tongval overtuigen om nu eindelijk de laatste stukjes braak groen te verbouwen tot voetbalveldjes en petanquebanen. Met daarnaast banken en tafeltjes om schaak of backgammon te spelen. En onze familieman kan dan van één of andere afkomst zijn. Misschien wil hij wel tijd vrijmaken voor een soort tournee langs alle schooltjes in deze buurt. Om aan die kleine oortjes het verhaal van zijn familie en zijn volk te vertellen. Zou dat niet goed en leuk zijn voor de Brugse Poort? Zo wordt het echt ONZE miss/ter. Kortom, als ik voor deze eerste verkiezing van de miss/ter Brugse Poort in de jury zat – en hierbij stel ik me meteen kandidaat – dan zou ik op voorhand geen eisen vastleggen: geen Franse zinnnetjes, geen danspassen, geen juiste maten. Ook al is dat natuurlijk weer niet verboden. Alles kan.

Ellen

in een groter kader, de optocht.’ Ann vertelde me dat buurman Dave ‘den deco’ gaat doen, dus klopte ik daar ook even aan. “Ik wil bloemen van ongeveer anderhalve meter hoog ontwerpen, gemaakt van papier machier en natuurlijke materialen. Bovenin worden er lichtjes geplaatst. Een tweetal weken voor het straatfeest ga ik een workshop geven en het is de bedoeling dat iedereen zo’n bloem voor zijn eigen deur zet”.

Cien
Foto: Kathleen

De tien verschillen

ÉÉN BUURT, VELE NATIONALITEITEN.
ELK EEN BEETJE ANDERS
EN TOCH ZO GELIJKEND.

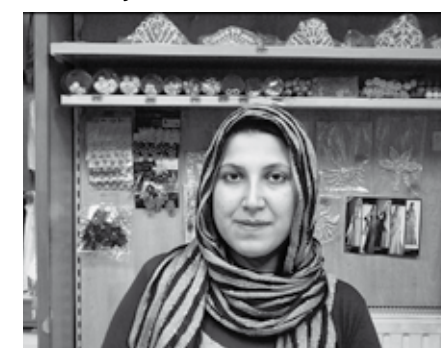
Aflevering vijf: avondkleding

SOBER EN STIJLVOL

Ben je op zoek naar een stijlvol pak, een kraaknet hemd of een feestelijke blouse, bij Rita Mode op de Bevrijdingslaan worden dames én heren met plezier gekleed. Meer dan dertig jaar al, steken ze de Brugse Poorters in het nieuw. Ervaring zat dus. Zit er de dag na het feest een vieze veeg op je hemdkraag? Geeft niks, want hier kan je ook terecht voor droogkuis. Een paar dagen na afleveren kan je het gekreukte feestpak fris geurend afhalen. De uitbater is ook voorzitter van de plaatselijke dekenij, waardoor je bovenop je aankoop stevast een gratis stukje buurtgeschiedenis meekrijgt. De sfeer is er aangenaam en de bediening uiterst warm. Zondag is de wekelijkse rustdag.

KLEURRIJK EXOTISCH

Zoek je naar een exotische toets voor je kleerkast. Dan heb ik goed nieuws voor jullie, dames. Ook hier biedt de Brugse Poort het nodige. Al zes jaar toont de etalage van Modelim Arican ons een blik op de typisch Turkse feestjurk. Nog niet overtuigd? De catalogus waaruit je kan kiezen is een ware schatkamer. De vriendelijke eigenares neemt je maten en een paar dagen later kan je langskomen om je schitterende feestjurk op te pikken. Retoucheren gebeurt ter plaatse. Voor wie niet zo van feesten houdt is er de dagelijkse makkelijk zittende dameskleding. Vanaf september 2008 verhuist deze collectie naar een nieuwe winkelzaak aan de ander kant van de Bevrijdingslaan. Arican ontvangt je steeds met de glimlach. Dinsdag is de sluitingsdag.

Tekst en foto's: Davy

VERTELLEN EN WANDELEN

Kleinschalig, dat wel en Davy zal wel wat meer goe volk hebben verwacht op de Vertelnamiddag, die werd ingericht op 1 maart. Toegegeven, er werd geroeid met de gegeven riemen. De opgedaagde geïnteresseerden kregen echter eieren met spek aangeboden in de vorm van prachtig uitgebeelde verhalen. Sfeerrijk, moet ik zeggen.

De uitgezochte locaties waren tekenend voor deze kleurrijke buurt. Er werd een plannetje aangeboden en de twee begeleiders konden met hun groep op stap. Zelf had ik nog een beetje tijd vóór het eerste verhaaltje voor een ommetje waarbij ik het groepje kennis liet maken hoe zuurstof er eigenlijk uitziet. Ja, vertelde ik, de zuurstof is er nu een tijdje, maar dat wordt straks toch ingevuld, want dan vliegen de aanemers er in met de grote middelen. Even om de hoek onze eerste afspraak en een juffrouw wachtende op haar toehoorders. Het is één van de Internetcafés die mag dienen als toneel.

Het onderwerp speelt in de wereld van het Internet en de 'spelletjes' en ook het verhaal speelt soepel met zijn woorden. Hier en daar luistert een 'gamer' aandachtig mee, evenals de uitbater zelf. Een applaus... en onze weg gaat een kwartier later verder naar een Turkse barbier. Een paar klanten ruimen hun zitplaatsje voor enkele toehoorders van onze groep voor een volgend verhaal. Een verhaal waar de kapper meespeelt, waar het allemaal draait

om... haar! Het moet gezegd, deze juffrouw heeft alweer een prachtig verhaal klaar en haar swingende gebaren doen dit verhaal alle eer aan. Wij geven een ruim applaus en bedanken de barbier voor zijn gastvrijheid en vertrekken richting kerk Sint-Jan-Baptist. Niet de rechte lijn er naar toe...

Voor mijn groepje wordt het dan kennismaken met wat er al nieuw is, een wandeling door de Kastanjestraat naar de Kringloopwinkel toe. De toegang is open en ik laat het groepje kennismaken met wat het 'nieuwe park' zoal te bieden heeft en zal te bieden hebben. Maar eerst gaat onze wandeling nog naar de kerk. Een derde juffrouw wacht op haar publiek in de buurt van een biechtstoel. Pastoor Geert (zie ook het interview elders in de Kommeere) voegt zich bij het groepje. En het derde verhaal voor deze groep gaat over het wel en wee van een zekere Noah en zijn ark en zijn dieren. Goeie hemel, hoe kon die juffrouw het allemaal onder ludieke en beklijvende woorden brengen! En dan kreeg die natuurlijk nog een mooi applaus voor haar optreden.

En God? Ach ja, die glimlachte. Daarna was het richting Kringloopwinkel Brugse Poort voor een finale stop én drink! Terwijl onze Vertelnamiddag echter aanvatte met een prachtig verhaal van Armando in de Bibliotheek voor de ganse groep... wou hij ook nog even een verhaaltje kwijt in de Kringloopwinkel. En als afsluiter was er dan een acteur... (naam vergeten, was ik al aan de drank). Feit is, dat de Vertelnamiddag super was voor de aanwezigen. Je kent dat toch waar de afwezigen ongelijk hebben?

Erik
Foto: Katelijne / Paul

ROB EN ZIJN STRIJD OM EEN MENSWAARDIG BESTAAN

Vandaag zag ik Rob (60). Onverzorgde haren, welgeteld elf tanden 'want vroeger was dat allemaal niet zo belangrijk', gele nicotinevingers die eindigen in lange nagels, een getekend gezicht.

Hij zegt er moreel en fysiek compleet door te zitten. Als hij vertelt over zijn tijd bij Blauwvoeterie, het leger, of zijn activiteiten bij de vrije radio, zie ik de man die hij vroeger was. 'Door mijn tijd bij de jeugdbeweging was ik bij het leger geen groentje, hè.'

Hij heeft een dak boven zijn hoofd. Alleen ontbreekt de volledige achterkant van het gebouw. 'Ik ben geboren in het miljoenenkwartier en nu slaap ik sinds januari letterlijk in de duivenmest. In het opvangcentrum op het Rerum Novarumplein kan je vijf nachten van de veertien

gaan slapen. Dat zijn er nog maar tien per maand. Vanaf 21 uur kan je pas naar binnen. En als er meer dan zeventien mensen staan te wachten, nemen ze een boek kaarten. Wie de zwarte piet trekt moet weer weg.'

Ik frons mijn wenkbrauwen als hij vertelt dat hij een uitkering krijgt. Een uitkering betekent geld en dan kan je toch een woonruimte huren? 'Ik krijg inderdaad stempelgeld, maar voor al mijn gerief huur ik een opslagruimte. Dat kost bijna zoveel als een huishuur. Ik kan dat gerief niet weg doen. De slaapkamer is bijvoorbeeld nog van mijn grootmoeder. Ik ben ook al achttien keer geopereerd. Een paar weken geleden had ik weer een operatie en ik was nog aan het afbetalen voor de vorige. Ik moet ook nog heel wat schulden en deurwaarders betalen.' Rob kijkt

me moedeloos aan. Ik wil graag een schittering in zijn ogen zien en tast verder af.

Stempelgeld betekent dat hij gewerkt heeft? 'Dat waren twaalf stielen en dertien ongelukken. Op vijftien ben ik van school gegaan, niet afgestudeerd. Ik heb in een paar drukkerijen gewerkt, aan de ringvaart en bij een baggerbedrijf. In het leger heb ik mezelf met de vrachtwagen leren rijden. Dat heb ik nadien verschillende jaren gedaan en dat deed ik graag.' Terwijl

'Ik ben geboren in het miljoenenkwartier en nu slaap ik sinds januari letterlijk in de duivenmest'

hij vertelt, zie ik hem weer wat meer rechtop zitten.

Of hij kinderen heeft, probeer ik. 'Ja, een dochter en een zoon uit mijn huwelijk en een zoon, samen met mijn ex-vriendin. We waren vijftien jaar samen. Zij is vorig jaar overleden. Toen ik hoorde dat ze op sterven lag, ben ik meteen naar het ziekenhuis gereden. Het bezoek was al voorbij. Ze lag daar en stak haar hand uit. Ik pakte haar hand vast en gaf een kus op haar vingers. De verpleegster kwam zeggen dat het bezoek voorbij was en dat patiënten rust nodig hebben. Ik ben naar huis gegaan. 's Anderendaags was het gepasseerd. Ze was eenenvijftig.' Is het egoïstisch van mij als ik hem dingen probeer te laten vertellen waar hij gelukkig van wordt?

Het geeft me een beter gevoel om hem blij te zien, dus vraag ik hem naar zijn dromen. Er verschijnt een kleine glimlach als hij zegt dat hij daar eigenlijk al aan het werken is. 'Mijn achternaam is van Duitse oorsprong. Blijkbaar zijn mijn zonen en ik de laatste naamdragers in België. In Amerika wonen veel

FREDJE ZEGT:

beter ienen
palm in d'hand
dan tiene
in de lucht

mensen met deze achternaam en velen onder hen hebben grote bedrijven. Ik ben nu in contact gekomen met een Amerikaanse en hoop zo mensen te vinden die mijn achternaam hebben en een zusterbedrijf willen beginnen in België. Ik zou daar dan een jobke kunnen doen.'

Ik vraag me af waar Rob zich als dakloos zijnde mee bezig houdt. 'Vandaag ben ik iemand gaan helpen. Haar voetpad was bemost en we hebben dat samen opgeschuurd. Ze zit zelf ook niet goed bij kas, dus hier heb ik deze middag mijn boterhammen mee verdiend. Normaal ga ik in de week bij het OCMW eten voor twee euro en in het weekend eet ik wat brood. Ik ga ook iedere week naar de sociaal assistent van het OCMW en loop vaak over en weer naar het CAW. Mijn moeder ga ik ook eens bezoeken in het bejaardentehuis. 's Avonds probeer ik wat te slapen.' Het regent hard en de wind snijdt. Ik moet dringend weg. Naar huis, naar mijn warme kachel. Nog snel wat studeren. Rob kijkt moedeloos naar buiten.

Via Bij de Vieze Gasten is het mogelijk om met Rob in contact te komen.

Cien
Foto Paul

b.v.b.a
blazoen optiek

**Blazoenstr. 5
9000 Gent
Tel: 09 226 17 24**

openingsuren: 9-12u en 14-18.30u
zaterdag: 9-12u

BTW BE 0 420 4 39273 - RPR:GENT

VOORJAARSMOEHEID

Joepie! De zomer komt eraan. Ik zie het al aan de mensen die vriendelijker worden. De winkels die luchtige kledjes verkopen. De ijskar die vandaag voor het eerst weer met zijn irritant muziekje rondreed. Wat klinkt dat goed! Echt waar, dat de zon maar rap begint te schijnen. Dan wordt alles beter. Ik recht vanzelf mijn rug. En ik probeer 's avonds na het werk nog iets van mijn dag te maken. Eindelijk alle foto's inplakken misschien. In de Bourgoyen gaan wandelen. Of de kiertjes in ons huis dichtten (Deze winter weer een paar tochtgaten ontdekt). Wat meer aan cultuur doen. Een kruidentuin aanleggen, in potjes op de vensterbank. Vette barbecues geven. Een boek lezen. De trap proper schuren. Toch maar eens de blender gebruiken en cocktails leren maken. Gaan zwemmen. Bij de burens binnenspringen. De zolder opruimen. Of gewoon wat in de zon zitten.

Ellen

Foto: Kathleen

Handelaars en zelfstandigen van de Brugse Poort, wenst u ook te adverteren en ons tijdschrift te steunen?

Neem dan contact met ons op. De plaats is beperkt.

Tarieven: 20 € voor 1/8ste pagina - 60 € voor 1/2 pagina en 90 € voor een volle pagina.

Geïnteresseerd? Geef een sein.

09 237 04 07 Bij' De Vieze Gasten

Prangende vragen

► Wanneer 'behoort' een mens nu eigenlijk tot zijn stad? Wanneer kan of mag iemand volmondig en zonder twijfel zeggen: 'Voilà, ik ben ne Gentenaar'?

Deze prangende vraag kwam kreunend over de lippen van onze vriend M. We citeren hem hier letterlijk: "Al 32 jaar woon ik nu in de Brugse Poort", aldus M., hoofd tussen de handen. "Ik heb hier gewerkt en gewoet, gevloekt en graag gezien en hier verdomd een leven opgebouwd. En telkens opnieuw, wanneer ik mensen vertel dat ik geboren ben in A. maar al twee keer zolang in Gent woon als ik ooit in A. heb gewoond, word ik vertwijfeld aangekeken en wordt er gemompeld – pas op, zonder dat ze me in de ogen durven kijken – 'ah, gij zijt dus nen Antwerpenaar; ah ok, juist, dat wisten we niet, sorry'. Alsof het mijn schuld is dat ik in A. geboren ben!" gooit M. nog olie op het vuur, vuist op de tafel. "Mijn kinderen hè, die zijn vanaf hun geboorte al onder de pannen, nog niets bewezen en al, maar vanaf de eerste seconde zijn ze Gentenaar. Maar ik, maar ik..."

Het gesprek werd hier onderbroken door het hartverscheurende snikken van M., onze vriend, de in Antwerpen geboren Gentenaar.

Leeftijd en geboorteplaats zijn gewijzigd omwille van de privacy van de betrokken personen.

► Na het gezamenlijk lezen van een artikel in een krant over "het sturen van een rogatoire commissie naar de grensgebieden" vroegen we ons af wat dit nu eigenlijk wil zeggen, 'een rogatoire commissie'.

Van Dale zegt over 'rogatoir':

ro•ga•toir (bijvoeglijk naamwoord)

1 ondervragend

Van Dale zegt over 'commissie':

com•mis•sie (dev; commissies)

- 1 groep personen aan wie een bepaalde opdracht wordt gegeven
- 2 (handel) zaak op order en voor rekening van een ander
- 3 loon van de commissionair
- 4 bestelling, de bestelde goederen
- 5 groep personen die voor een bepaald doel bijeenkomt

Dus eigenlijk een afvaardiging die wat ambetante vragen gaat stellen. Kunnen ze dat dan van den eerste keer niet wat simpeler zeggen?

"Tiens", merkte één van ons gazettenlezers op, "ik stuur dus bijna wekelijks zo'n commissie naar de kamer van mijn dochter, of wa?"

DE VUILBAK VAN ONS KOMMEERKE

ZIN EN ONZIN, GEVLEUGELDE WOORDEN, BESCHETEN COMMISSIES EN RODDELS ...

De vuilbak zit vol, bomvol, propvol ... altijd. Zonde om al dat schoons verloren te laten gaan en doodzonde om jullie geen deelgenoot te maken van onze meest literaire orgasmen. Gooien we al het vuil nu op één hoop en laten we jullie zelf het bruikbare van het onbruikbare sorteren of vullen we de zakskes zelf al op voorhand? Zakken vullen is wel plezant hè? OK! Awel hé:

Van horen zeggen!

► S. is verliefd op JK.

Yep. Enfin, neen. Neen, dat wordt gezegd. Ok: dat wordt gezegd.

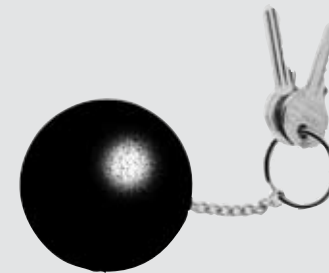
JK. weet dit niet, heeft misschien zelfs niet het flauwste vermoeden, maar het is een feit: S. houdt van JK.

Niet wetende hoe deze heikele materie ter sprake te brengen blijft S. ter plaatste trappelen. Hoogtes en laagtes volgen elkaar op, momenten van vertwijfeling en euforie spelen haasje over. Waar gaat dit op uitdraaien? Wie zijn deze mensen? Kan Ons Kommeere een actieve rol spelen in deze to-be-or-not-to-be-romance?

We volgen deze voorlopig nog niet-affaire op de voet en houden jullie verder op de hoogte in Ons Kommeere 6.

Namen, feiten en geslachten zijn gewijzigd omwille van de privacy van de betrokken personen.

► De sleutel van de camionette van de kringloopwinkel is gepikt uit de 'sjakosse' waarin die sleutel normaliter wordt bewaard. De papieren van de camionette van de kringloopwinkel, die in diezelfde sjakosse zaten als waar de sleutel van

de camionette van de kringloopwinkel normaliter in zit, zijn echter niet gepikt. En om het helemaal mysterieus te maken: de camionette zelf, die niet in de sjakosse zat waar de sleutel van de camionette van de kringloopwinkel normaliter in zit, maar voor de deur van de kringloopwinkel stond; wel, die staat nog altijd voor die deur.

We houden de camionette nauwlettend in het oog en brengen jullie meer nieuws in Ons Kommeere 6.

Merk en kleur van de camionette zijn gewijzigd omwille van de privacy van de betrokken personen.

Weten jullie dit?

► Dat het lieveheersbeestje (Latijnse naam Chilocorinae, Coccinellinae & Epilachninae) nog belachelijk veel andere namen heeft?

In de volksmond wordt dit schone schattige diertje met zijn bij momenten zeer pertinente geur ook wel onze lieveheersbeestje, coccinelleke, pinponpulle, hemelbeestje, lievevrouwke, pimpampoentje, onze lievevrouwbeestje genoemd... om er maar een paar te noemen. De lijst is oneindig, google maar eens. Deze beestjes maken deel uit van de orde van de kevers (Coleoptera). Zoals alle kevers zijn lieveheersbeestjes insecten die gedurende hun leven, in vier stadia, een volledige gedaanteverwisseling ondergaan: ei, larve, pop en uiteindelijk lieveheersbeestje. Straf hè? Vier verschillende stadia? Voor zo'n klein beestje? Te weten dat sommige menselijke individuen nooit het stadium van 'ei' overstijgen. Dan vind ik dat voor zo'n keverke helemaal niet slecht.

Gouden Raed van de Zusjes Tijsebaert ...

In het vorige nummer gaven de zusjes Tijsebaert een gouden tip tegen 'teenkrampen'. Intussen zijn we er ook achter waar het fameuze kattekruid goed voor is! Thee van kattekruid is goed voor 'haar en nagels', maar, maar: vooraleer te gebruiken eerst 24h laten weken in koud water. Pas daarna thee van maken. Succes.

In een volgend nummer gaan we de strijd aan tegen slakken en andere weke dieren. We zitten al vol ongeduld te wachten op meer gouden tips van de zusjes Tijsebaert. U toch ook?

Opgetekend door Els

GELUK...

...het schuilt soms in een klein hoekje. Het komt geheel onverwachts, op een dag dat er uitgebreid tijd is om in pyjama en kamerjas aan de ontbijttafel te blijven zitten.

De omstandigheden van die gestolen uurtjes zijn van vitaal belang en nauwkeurig georkestreerd. De enige koffie die aan onze hoge kwaliteitsnormen kan voldoen, is de espresso uit een traditionele Italiaanse moccacino. De geur en smaak van een dergelijk vakkundig gezet bakje troost, leiden als vanzelf naar de hoogste graad van tevredenheid, nog voor je goed en wel tot het besef kan komen dat je daar überhaupt naar op zoek was.

Andere factoren zwengelen het gevoel van welbehagen aan: verse toast, een zacht knorrende poes op mijn schoot, de andere op de stoel naast me, radio op de achtergrond en een leuk boek. Niet de krant. De krant wordt gemeden als de pest. Overdaad aan realiteit. Vandaag blijven we willens en wetens steken in onze eigen wollige wereld. Buiten raast intussen een storm. De poezen en ik schrikken af en toe even op wanneer windstoten tot 100 km/u in de schouw of aan het klepje van de brievenbus komen rukken. Even maar. Ik verdenk de poezen ervan naar me te glimlachen met een blik van verstandhouding. We zijn het er over eens: we zitten binnen. Het is hier warm.

Later die dag is de storm nog in kracht toegenomen. Het regent nu ook. Maar ik heb dingen te doen, dingen te kopen, mensen op te zoeken. Of beter: ik wil dingen doen, dingen kopen, mensen opzoeken, naar buiten. Ik laat de poezen opgekruld in hun zetel achter. Ze kijken me na, met een mengeling van onbegrip en dédain dit keer.

Heerlijk is het moment dat de voordeur achter me dichtvalt. Ik ga op avontuur. Niet met de fiets, zoals gebruikelijk, maar te voet. Ik heb er geen probleem mee de superioriteit van de natuurelementen te erkennen, voel er weinig voor me af te matten in een krachtmeting die ik geheid zou verliezen. Geluk schuilt er soms ook in, aangekondigde vijanden simpelweg uit de weg te gaan.

Ik wip binnen bij de studerende vriendin, voor mijn dagelijks praatje en sigaretje. Niet gestopt met roken, wel met tabak kopen. Ik ben nu een zelfverklaarde 'gelegenheidsroker'. Die gelegenheden dienen zich echter nooit toevallig aan, ze worden tot nader orde steeds geësceneerd. Een regeling waar ik niet onverdeeld trots op ben maar die voor mezelf voorlopig nog perfect te rechtvaardigen valt. Ik stel mezelf de vraag niet wat er zal gebeuren wanneer de vriendin in kwestie geen examens meer heeft en dus niet meer thuis is elke dag. Niet vandaag. Vandaag is niet de geschikte dag daarvoor. De nicotinezonde draagt nu enkel bij tot mijn dwaze geluk. Ik neem afscheid en wens de studerende moed. Er moet dringend weer door de straten geflaneerd.

Onontbeerlijk daarbij is de muziek op mijn mp3-spelertje. Ik lijd aan de onhebbelijkheid me telkens krachtig te verzetten tegen de komst van nieuwe technologieën. Alsof ik bejaard ben lang voor mijn tijd, wanneer ik

lamenteer dat men het vroeger wel deed zonder. Dat dergelijke spulletjes onze sociale vaardigheden nauwelijks vooruit helpen. Uiteindelijk geef ik me na lang kankeren en het oude wijf uithangen, toch gewonnen. Wat blij ben ik met mijn eigen evolutie wanneer Feist vol en zoet in mijn oren komt. Het soort polyvalente muziek dat zich uitstekend leent voor zowel een potje huilen als voor domweg gelukkig zijn. Dergelijke overpeinzingen houden me bezig terwijl mijn snoezige maar verder waardeloze bolletjesparaplu overslaat en mijn kapsel danig in de war wordt gewaaid. Het gaat aan me voorbij. Mijn aandacht ligt nu bij het kleine meisje met de boekentas dat me

tegemoet komt. Met ontroerende concentratie neemt ze vreemde pasjes; sommige veel te groot voor haar korte beentjes (ze moet bijna springen), andere dan weer stuntelig ingekort. Ik herken meteen het spelletje dat ze speelt: het ontwijken van de voegen in de stoeprand. Ontelbare keren was ik zelf dat meisje, op weg naar huis van school. Misschien ben ik haar nog steeds. Op weg naar ergens anders nu. Ik glimlach naar haar wanneer we elkaar kruisen. Ze ziet me niet. Natuurlijk ziet ze me niet. Ik vervolg mijn weg. Even verder betrap ik mezelf erop nog steeds te glimlachen. En een paar uren later nog steeds.

Inke
Foto: Kathleen

De weggeefwinkel

Sinds een dik half jaar wordt iedere woensdagnamiddag, van 13 tot 17 uur, een weggeefwinkel opengehouden in een van de ruimtes in Autonomo Centrum 'DE NOODZAAK' (voormalige drukkerij 'Van Melle') gelegen langs de Brugse Vaart in Mariakerke. Je kunt er gerust eens binnenspringen, iedere woensdag van 13 tot 17 uur. De winkel is nog steeds in opbouw, maar zeker al toegankelijk voor bezoekers. Heb je een steentje om bij te dragen, ben je gewoon nieuwsgierig of lust je wel een bakje koffie bij een babbeltje, welkom in de Gerard Wilmotstraat 69, te Mariakerke.

Foto's: Kathleen

Zoek de **zeven** verschillen

Foto: Paul

Bierviltjes

kunstig

Het is reeds een tijdje terug. Je mag het een wat oudere knaap terug noemen. Zó oud is het. Intussen zijn er al wat van die oudere knarren uit mijn buurt verdwenen. Knarren uit de Brugsepuurte en veel jonger toen. Het was nog te doen. Dat gezellig biertje gaan pakken. Ja, er werden heel wat biertjes gepakt. Het is nu wel een beetje een huiselijk tafereel geworden, het thuis pintelieren, ver van de buitenwereld. Drinken voor de gezelligheid, maar dat binnenshuis is geworden. Het verleden is reeds veraf voor diegenen die het ooit meemaakten. Die oorspronkelijke gezelligheid, dat wel, is verdwenen. De gebruikelijke cafégängers, waar je je klok op kon vastpinnen. Mannen én zelfs vrouwen die 'genavend' naar de aanwezigen op het café 'zwaaiden'. En toen de deur ietwat te lang openbleef bij onguur weer, het verwijt: 'deuretoe' kregen teruggekaatst.

Maar elkeen had zo zijn tics, had zo zijn reden om even langs te lopen. Een pint gaan drinken had veelal een betekenis. Je ontmoette er wel eens iemand. Of het biljart had een vierde man te kort. Of drie kaarters hadden hun ogen gericht

op de voordeur om een vierde kaartertje te ontdekken. Maar het kwam allemaal op hetzelfde neer: de gezelligheid van de compagnie. Terwijl de 'baas' hen op een wenk bediende als het spel alweer afgelopen was en het spel werd afgerekend in een toernee.

Het café heeft en had ook zijn eenzaten. Die het gewoon bij een babbel hielden terwijl zij het eenzame biertje langzaam leegdranken. Eentje is geentje, maar er kon altijd wel even worden getraceerd en indien niet, ach ja dat tweede ging niet vechten.

Waar heb ik hem het eerst ontmoet? Het was de tijd van De Bierfontein op de Bevrijdingslaan en het waren Lievin en Bea... en veel later Marc en Marleen die de tapkraan bedienden. Het waren prachtige volle jaren met heel veel geschonken vaten, daarbij inbegrepen heel veel plezier.

Er was, tussen al die bezoekers, ooit een ietwat oudere man. Was hij wel oud? Hij had zichzelf een gemakkelijke zitje gekozen, aan de toog en hij bestelde zijn koffietje. Ik geloof niet dat hij ooit bier dronk, maar ja, dat hoefde nooit. Zelfs een plat watertje kon je krijgen op bestelling. De eerder eenzame man was een man die onzichtbaar de klandizie in het oog hield. Hij liet zijn ogen dwalen en zocht een onderwerp. Terwijl zijn rechterhand een bierviltje met het plaatselijke pilsmerk liet ronddraaien op zijn tafel. Toen het bierviltje dan plots als een tol zijn beurt had gekregen viel het mooi op de

onbruikbare kant. De goede kant was die onderkant, grijswit. En het was het juiste bierviltje, want nog niet doordrenkt door het schuim van een vorige pint of gekleurd door een gemorste koffie. Want dat kon de man niet hebben.

Mijn rechteroog had het voor de details. Uit zijn linker vestzakje liet hij een pen omhoogklimmen, een bic, die hij met een mooie beweging in de goede stand prikte. En toen zag ik die plotse lijnen verschijnen op dat kaartje.

Hoelang hij daarmee bezig was? Niet zo heel lang. Want toen hij betaalde voor zijn koffie kon de cafébaas terug een exemplaar uit het kleurige patroon van plaatse-lijke bewoners op het bord hangen.

Want iedere keer dat de man even langskwam, had hij bij het einde van zijn drankje een cartoon klaar. Zomaar. Een prachtige kop hier, een rake kop daar, even een paar details vermeld zoals zijn initialen en de datum... en klaar was kees!

Hoeveel bierviltjes hij er ooit heeft versierd met een vers cartoon weet ik niet. Wat ik wel weet is dat hij waarschijnlijk de enige echte cafékunstenaar was die ik ontmoette. Een man die slechts de inkt uit zijn bic verbruikte, terwijl hij de viltjes van de brouwer gebruikte voor zijn kunst met een kleine K.

Wanneer ik even later mijmerend het café verliet en dacht: het mag al eens wat méér zijn dan wat drinken. Een beetje kunst op de achtergrond van de tapkast is mooi meegenomen.

Erik

‘Mijn partner, mijn kind, mijn kanker’ EEN ODE AAN HET LEVEN

Twee jaar geleden kreeg Freya (38) te horen dat ze borstkanker had. De lymfeklieren onder haar oksel werden weggehaald, een stuk van haar borst werd weggenomen en daarna volgden behandelingen met chemo en bestralingen. Over dit alles heeft ze een boek geschreven. Het werd een reis naar haar binnenste, naar verbondenheid met andere mensen, en een verslag van hoe het gezin met dit alles is omgegaan. Een ode aan het leven met de titel ‘Mijn partner, mijn kind, mijn kanker’ en wordt op 6 mei uitgegeven bij uitgeverij Lannoo. Woensdag 7 mei stelt Freya haar boek voor Bij’ DeVieze Gasten.

Op een druilerige middag in de Perzikstraat, luisterde ik met een kopje Peruaanse thee naar het verhaal van een energieke madam.

Ons Kommeere: Wat voor een boek is het geworden?

‘Het boek is gebaseerd op de weblog maar is uiteindelijk heel anders geworden. Eigenlijk schrijf ik nog veel openhartiger. Ik put nu vooral uit mijn dagboek, uit de dingen die ik in feite helemaal voor mezelf hield.

Het schrijven was een therapeutisch proces. Dat boek, dat hoofdstuk, is afgesloten voor mij. De dame die verantwoordelijk is voor de publiciteit bij Lannoo vroeg me waar ik het niet over wou hebben met journalisten. Eigenlijk wil ik het niet hebben over borstkanker. Ik heb het liever over mijn man en mijn kindje.’

Wat is hun plaats in je verhaal?

‘Uma was 3,5 toen ik kanker kreeg. Toen ik het boek herlas, merkte ik dat ze alles ontzettend sterk heeft mee beleefd, hoe klein ze ook was. Ze heeft me op haar manier heel erg geholpen. Een van de eerste dingen die ze deed, was me willen verzorgen zoals de thuisverpleegster dat deed. Ik denk dat zij het gevoel wou hebben: ‘ik doe ook iets voor mijn mama, ik genees haar ook.’ Op zeker ogenblik, na een chemobehandeling, kwam ze aanzetten met een beertje en zei “mama, dat is jouw geneesbeertje.” Door het feit dat ze er was, dacht ik er niet aan het op te geven. Je hebt gewoon geen alternatief. Ik denk dat, als zij er niet was geweest, ik me meer had laten gaan in het ziek zijn. Iets waar ik fier op ben, is dat ik haar altijd met de fiets naar school bracht, al was dat het enige wat ik deed die dag. Een groot deel van het boek gaat over

Heeft de kanker jouw leven, naast het feit dat je nu een boek uitgeeft, op nog een andere positieve manier veranderd?

Ja, op veel manieren, hoor. Ik ben eigenlijk in het algemeen gelukkiger, content met mezelf. Heel het kanker verhaal is een les in zelfliefde geweest.

Het is ook rustiger geworden. Ik ben een enorm bezige bij, kan niet goed nee zeggen, kan niet plannen. Mijn le-

ven zat echt bomvol; dat heb ik afgeleerd. Ik trek mijn grenzen, zeg sneller ‘nee,’ zeg het sneller als iets me niet aanstaat. Ik heb geleerd dat er maar 24 uur in een dag zijn, dus plan ik mijn dagen niet meer zo vol. Ik word daar rustiger en ook gelukkiger van. Voordien had ik een praktijk psychotherapie, werkte nog daarnaast en probeerde te schrijven. Stilletjesaan zou ik weer cliënten willen krijgen maar momenteel ben ik nog bij het ziekenfonds.’

Ik heb het gevoel dat je er sterker en positiever bent uitgekomen. Heb je er een idee van hoe dit komt?

‘Ik weet enkel wat mij geholpen heeft: ik heb heel veel liefde gekregen en me hier volledig voor opengesteld. Zal ik eens vertellen over het verband tussen ons straatfeest en kanker? Wij zijn hier komen wonen net na de tsunami. Een paar vrienden en ik besloten een rommelmarkt te organiseren en de opbrengst aan de actie tsunamislachtoffers te schenken. Om-

dat we midden in de verhuis zaten, besloten we het ineens in onze nieuwe straat, de Perzikstraat, te doen. We hadden ook een bier- en jeneverkraam gezet en kregen veel positieve reacties. Sindsdien is er ieder jaar een straatfeest. Wat de mensen mij vertelden is dat onze straat een beetje dood was, het was zo’n stil straatje waar niets gebeurde. Er zijn hier de afgelopen drie jaar jongere gezinnen komen wonen. Kinderen spelen op straat, burens begroeten elkaar van ver, in de zomer zitten we buiten en drinken een aperitiefke. Dit straatje is echt de max. Tijdens mijn ziekteperiode heb ik ongelooflijk veel steun gekregen van mijn burens. Sommige reden mij naar het ziekenhuis of gaven me een schop onder mijn kont als het nodig was. Een andere buur stond hier om de vijf voet met soep en onze straatfilosoof heeft me enorm geholpen door eerlijk te zijn. Hij wou écht

‘Heel het kankerverhaal is een les in zelfliefde geweest’

weten hoe het met mij was. Andere burens stuurden dan weer sms’jes of kwamen gewoon eens aankloppen omdat ik hier hele dagen alleen thuis zat. Het is echt een leuke straat. Als je het zo bekijkt, hè, zitten de mooiste momenten in de kleine dingen van het leven. En meer moet dat niet zijn... Allez, het mag een beetje meer zijn, hè (lacht). Ik ben ook spiritueel geworden maar dat ga ik verwerken in mijn volgend boek.’

Uiteindelijk heb je de sfeer in dit straatje ook een stuk zelf gecreëerd, niet?

‘Ja, en daarom geloof ik dat je terugkrijgt wat je creëert. Maar dan niet op een negatieve manier, want zo’n uitspraak maakte mij vroeger wel bang. Dan dacht ik ‘in dat geval heb ik mijn kanker ook zelf gecreëerd.’ Het is misschien wel zo, ik weet het niet. Ik geloof dat ingrijpende dingen niet zonder reden gebeuren. Nee, het zijn kansen.

Nog iets wat ik heb geleerd: ik neem veel meer risico’s. Een nee heb je, een ja kun je krijgen. Ik durf alles zeggen en alles vragen. Allez, ik heb wel enige gêne, ze (lacht voor de zoveelste keer).’

Meer info:

[HTTP://MAMAFRAU.SKYNETBLOGS.BE/](http://MAMAFRAU.SKYNETBLOGS.BE/)

Cien
Foto: Paul

Welkom bij vzw trafiek

pierkespark, haspelstraat 37, brugse poort, gent

* bel 0488 26 18 88 voor info en reserveren buurtzaal

* check <http://trafiek.blogspot.com> voor programma openingsweekend, foto’s, nieuwtjes etc.

Welkom in het koffiehuis

voor een eerlijk kopje
zapatisten-koffie of voor
thee, sap, milkshake,
verse soep, spaghetti,
pannenkoeken...

vanaf 10 mei, open elke
dinsdag van 16u tot 21u
woensdag van 11u tot 21u
donderdag van 11u tot 16u
vrijdag van 11u tot 21u
zaterdag van 11u tot 21u
zondag van 11u tot 21u

10 en 11 mei = openingsweekend
met oa infoshop Netwerk Rentevrij,
Gentse ‘levensliederen’ door Saf,
zondags matineeconcert, film

Welkom in de ruime, zonnige buurtzaal

voor jouw vergadering, vernissage, film, workshop...

opening verwacht deze zomer

BINK VAN DE MAAND

advertentie Drukkerij Sint Joris

Nele, geboren en getogen in de Sparrestraat, studente en fervent zaalvoetbalster

Foto: Kathleen

